

Stopijo na oder. Tedaj objame govornik enega izmed njih, postavnega moža srednje velikosti, ki mu je pobelila lase tuga, ne starost, ter vzklikne s tresočim glasom in s solzami v očeh: »Zatiwski, o Zatiwski! Takega Te zopet vidiš Tvoji Poljaki!« Ob teh besedah je govornik padel pred prerano osivelim možem na tla, sklonil svojo glavo do tal in vzkliknil: »V Tebi pozdravljam Poljske na novo vstalo svobodo; v Tebi molim tisoče junakov, ki so pred osemnajstimi leti v najplemenitejšem boju brez ploda prelili svojo kri.«

Globoko ganjen je bil ves zbor in vsako oko se je solzilo.

Zatiwski (Zaliwski?) je bil polkovnik v poljski armadi, eden izmed najodločnejših borilcev za svobodo. V Slovanih l. 1848. je moral tem bolj zbuditi sočutje, ker so se vsi bali — Palacký jim na čelu — ruskega absolutizma.

Deseti jetnik je bil Leopold Kmietowicz, svečenik, ki je bil malo mesecev prej, ker se je udeležil vstaje l. 1846., že na smrt obsojen in ji je ušel le po pomoči svojega škofa. (Prim. zagrebško »Luno« z dne 6. maja l. 1848.)

Kufsteinske ječe so bile pač za hujše krivce. Naš Korytko je očitvidno kaznen zapor prestal v domovini in je bil šele po prestani kazni l. 1837. interniran v Ljubljano. Tu je plodovito deloval kakor njegov rojak Gregorowicz pred l. 1848. in še tega leta v Zagrebu.

Kolberg je sigurno vedel, da je bil Koritko zatvorjen že l. 1833., oz. 1834., tudi, da je bil interniran v Ljubljano, ter je pomotoma oboje spojil.

V samotnem drevoredu.

Na zemljo pretiho sneg pada . . .
V aleji ob zmrzlem kostanju
slonita zaljubljenca mlada,
v očeh jima solnčni sijaj . . .

»Ah, mene je strah te noči!« — . . . Ljubezen, ljubezen, Bog znaj,
»Le bliže se k meni privij, kako je zašla sem v ta kraj? . . .
na prsih se mojih počij, Na zemljo pretiho sneg pada
krog naju je mraz, a tu maj!« — in pada na ljubljenco mlada.

Petruška.

